

ΕΡΩΤΩΝ ΛΙΤΑΝΕΙΕΣ

Μαζί μεθήσι κι ὄραμα και βαρκικὲς λατρεῖες
 στὸ φῶς τοῦ δειλινοῦ,
 σὰ νὰ περνοῦνε μυστικὲς ἐρώτων λιτανεῖες
 στὰ χρυσαφιά, στὰ κόκκινα τουλπάνια τ' οὐρανοῦ.

Μαζί οὐρανὸς και θάλασσα, σφιχτὰ περιπλεγμένα,
 στὸ βρόχι τοῦ χαμοῦ,
 Μάτια, κορμιὰ και στόματα και χεῖλια φλογισμένα
 τὰ σύννεφα στὴν ἄλικη πυράδα τοῦ καημοῦ.

ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ ΤΗΣ ΝΙΟΤΗΣ

ΛΙΑΚΑ ΔΑ

Χαιρετισμοὺς τῆς Ἐνοιξῆς χαρούμενο μᾶς φέρνει
 Τ' ἄλαφρὸ ἀγέρι, ποὺ σγουρὸ τὸ νέο γρασιδί κάνει.
 Κι ὁ ζεστός ἥλιος π' ἄρχισε στὴ δύση πιά νὰ γέρνει
 Κάποιες κρυφὲς ἐπιθυμιές μές' στὸ κορμί μας βάνει.

Και βλέποντας μ' ὀλόγυμνα ποδάρια τίς κοπέλλες
 Ποὺ στὰ χωράφια σκύβουνε νὰ μᾶσουνε ραδίκια,
 Ἐσποῦμε σὲ ξεφωνητά, κάνουμε κάτι τρέλλες
 Ποὺ μοναχὰ νιογέννητα θὰ κάνανε κατσίκια.

ΠΕΘΑΙΝΟΝΤΑΣ...

Σκοτάδι γύρω μου πηχτό. Χτυπάει μονότονα ἡ βροχή
 Στὸ ραγισμένο τζάμι.
 Μιά πεταλούδα βιαστικὰ φτεροκοπάει, σὰ μιὰ ψυχὴ
 Στὴν κόλαση, ποὺ δέρνεται κι ὄξω ζητάει νὰ δράμει.

Μές' στὴ θλιμένη μου καρδιά βαθεῖα κι ἀγιάτρευτη πληγὴ
 Τὸ κρῦο και τὸ σκοτάδι...

—Κι ὅμως σὰν κάτι νὰ μοῦ λέει, πῶς θᾶρθει σύντομα μὲ ἀνγὴ
 Ποὺ θᾶχει ζέστα, θᾶχει φῶς και ποὺ δὲ θᾶχει βράδι.

ΣΠΥΡΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ